Turneele fotbaliştilor noştri peste hotare

TROFEUL REVISTEI Fotbal '67

pentru cel mai bun jucător al anului

Desemnarea celui mai bun fotbalist român al anului 1966 în persoana jucătorului Nicolae Dobrin de la echipa Dinamo Piteşti a produs un mare interes printre iubitorii de fotbal din ţara noastră, dar şi surpriză, deoarece această alegere sfărşea tiparul obişnuit al unor asemenea anchete prin care se indica, de obicei, un jucător consacrat.

Participarea la ancheta revistei noastre a celor 44 de ziarişti sportivi, comentatori cunoscuţi ai activităţii fotbalistice, a dat o notă de profunzime şi seriozitate acestui referendum făcut pentru prima oară în presa noastră sportivă, în genul selecţiunilor de peste hotare, realizate anual de agenţiile internaţionale de presă, de mari cotidiene şi reviste de specialitate. Această împrejurare a contribuit ca în scurt timp surpriza produsă de alegerea ziariştilor sportivi în dauna numelor consacrate din fotbalul nostru să se atenueze şi mulţi de iubitori ai fotbalului să constate pe zi ce trece că Dobrin întruneşte calităţile unui asemenea ales dintre 100 000 de fotbalişti legitimaţi în ţara noastră.

Meritul principal în obţinerea adeziunii ulterioare a majorităţii iubitorilor de fotbal la titlul ce i s-a acordat revine însă lui Dobrin. El a aflat vestea în avionul care transporta echipa Dinamo Piteşti în Franţa la un turneu prilejuit de Anul Nou. Onorat şi stimulat de această distincţie a jucat admirabil, întărind prin jocul său voturile anchetei. După prima lui evoluţie în turneul de la Marsilia iată ce a scris ziarul l'Equipe despre Dobrin : „Dinamo Piteşti numără printre jucătorii săi un element excepţional : purtătorul tricoului cu numărul 10, Dobrin. Fin tehnician şi tactician, românul avea să se remarce în min. 20 printr-o realizare cu totul ieşită din comun. Ajungînd în posesia balonului, el a trecut de 3—4 adversari, după care, cu un şut miraculos, l-a învins pe Escale".

În urma evoluţiei din Franţa, Dobrin a primit măgulitoarea invitaţie de a juca citeva partide demonstrative, în genul acelora făcute de Albert în Brazilia, iar mai tirziu, în Liban, i s-a făcut aceeaşi ofertă.

Fireşte că am fi deosebit de satisfăcuţi să constatăm că titlul de cel mai bun fotbalist român al anului 1966 — ştire care a fost de altfel publicată de citeva mari reviste din Europa, printre care France Football — îl va stimula în continuare pe talentatul nostru fotbalist, că el nu se va culca pe laurii cîştigaţi la o vîrstă atît de tinără, 20 de ani, că dimpotrivă el ne va oferi în acest an şi în anii viitori posibilitatea să-l remarcăm în continuare şi — de ce nu ? — să-i mai acordăm acest titlu. După cum, nu ne îndoim de faptul că atît clubul său cît şi Federaţia română de fotbal vor acorda dezvoltării lui Dobrin o deosebită atenţie.

Succesul realizat de prima noastră anchetă în acest gen ne-a încurajat în permanentizarea ei pe viitor, astfel că revista noastră iniinţează TROFEUL REVISTEI FOTBAL, care se va acorda anual, incepînd cu 1967, celui mai bun jucător român de fotbal.

Pentru desemnarea cîştigătorului acestui trofeu, redacţia noastră va lărgi şi adînci mijloacele de desemnare a celui mai bun fotbalist român din activitatea unui an competiţional.

La anchetă nu vor mai participa numai comentatorii activităţii fotbalistice, ci vor fi luate în consideraţie şi alte criterii, după cum urmează :

I. Se va întocmi un clasament de cinci locuri pentru fotbaliştii de categoria A după cele mai bune note în jocurile de campionat şi intîlnirile oficiale interţări, echipele A şi de tineret şi în competiţiile interţăreni ale U.E.F.A., date fotbaliştilor săptămînal de revista FOTBAL.

II. Idem, după notele primite de la observatorii federali.

III. Idem, după notele antrenorilor principali ai celor 14 echipe de categoria A.

IV. Idem, după notele rezultate dintr-o anchetă printre comentatorii activităţii fotbalistice,

V. Idem, după un sondaj în rîndurile spectatorilor.

În acest mod vom dispune de cinci clasamente cuprinzînd în ordine cite cinci jucători. Pentru fiecare din aceste clasamente, primul jucător clasat va primi cinci puncte, al doilea patru puncte, al treilea trei puncte, al patrulea două puncte, al cincilea un punct.

Adiţiunea acestor puncte ne va indica pe CEL MAI BUN FOTBALIST ROMÂN AL ANULUI, care va primi TROFEUL REVISTEI FOTBAL '67.

În acest mod credem că vom ajunge la soluţia cea mai obiectivă şi apropiată de realitate, pentru ca această recompensă să revină într-adevăr celui mai merituos fotbalist.

În scopul menţinerii interesului iubitorilor de fotbal pentru această anchetă, la jumătatea anului competiţional, între cele două campionate, în luna iulie, vom publica un rezultat parţial.

Sperăm că în acest mod vom indica aproape exact pe cel mai valoros fotbalist român şi vom produce o emulaţie în rîndurile fotbaliştilor care vor avea un motiv în plus să-şi desăvîrşească forma sportivă, să ridice nivelul măiestriei lor.

Dorim de pe acum succes tuturor fotbaliştilor la obţinerea TROFEULUI REVISTEI FOTBAL '67, la care participă implicit prin activitatea lor în echipele de club şi reprezentative, iar iurilor, atît de felurite şi competente, inspiraţie şi obiectivitate deplină.

Aurel NEAGU

„OLIMPICII"

MONTEVIDEO : Uruguay — România 1—1 (0—1); PAYSANDU : Penarol — România 0—2 (0—1); QUITO (Ecuador): Liga Deportivo Universitario — România 2—0 (1—0); GUAYAQUIL (Ecuador); Emelec — România 1—2 (0—1); GUAYAQUIL (Ecuador): Barcelona — România 0—0.

De la aceste rezultate începem comentariile asupra turneului întreprins de olimpica noastră în Uruguay şi Ecuador. De la acest bilanţ, la modalităţile de ordin tehnico-tactic prin care a fost realizat, de la o evaluare cît mai obiectivă a capacităţii echipei şi a jucătorilor noştri, la problema calificării olimpice, de la aprecierile şi comentariile presei străine, la semnificaţiile şi lumina proiectată asupra momentului actual al fotbalului nostru.

Pentru oricare echipă de club sau reprezentativă din Europa, efectuarea unui turneu în America de Sud reprezintă un act temerar. E greu să ieşi cu faţă curată din acest continent unde fotbalişti buni sînt cu nemiluită şi unde lista echipelor prestigioase devine mereu mai lungă. Unde publicul este atît, priceput în aprecieri şi mare amator de abilităţi tehnice şi emoţii concentrate. Fotbalul e pentru el un adevărat spectacol în care numărul şi dimensiunea iniţiativelor şi reuşitelor separă pe învingători de învinşi. Europa l-a obişnuit numai cu echipe bune.

ÎN CEASUL BILANŢULUI

Cinci partide, două victorii, două jocuri egale şi o înfrîngere într-un oraş situat la o altitudine de aproape 2.900 de metri. Învinsele noastre s-au chemat Penarol, campioană intercontinentală, şi Emelec, a doua clasată în campionatul Ecuadorului. Am condus la pauză şi am fost egalaţi la Montevideo de naţionala Uruguayului. Scorul a rămas alb în partida cu Barcelona, cînd campioana Ecuadorului şi-a sacrificat majoritatea forţelor pe altarul apărării. În succesiunea lor, rezultatele s-au susţinut unele pe altele.

Jocul echipei a satisfăcut şi pe amatorul de spectacol şi pe specialistul înclinat să observe şi să analizeze chestiuni mai concrete: diverse manevre tactice, tipul de marcaj sau de aşezare în apărare, cum se construieşte sau cum se finalizează în atac etc.

Ni s-a recunoscut aparteneţa la şcoala fotbalistică a Europei Centrale (Iugoslavia, Cehoslovacia, Ungaria) şi s-a afirmat că alături de elementele definitorii ale şcolarului european (pregătire atletică bună, disciplină tactică bazată pe un raţionament comun şi pe subordonarea personalităţilor) avem prin latinitatea noastră şi trăsături specifice „şcolii rioplantense". Aşa este denumită fizionomia comună a fotbalului uruguayan şi argentinian, ţări situate vizavi pe cele două maluri ale Estuarului Rio la Plata: tehnică perfect adaptată, împodobită cu diverse arabescuri, spontaneitate şi fantezie.

Rezultatele înregistrate şi aprecierile rostite la adresa echipei române ar putea constitui o tresă de prestigiu pe epoletul oricărei federaţii, fie ea dintre cele obişnuite mai mult sau mai puţin cu laudele. Elocvente în sine, tocmai într-un astfel de moment trebuie să ne ferim de exagerări. *Una dintre urmările sigure cu repercursiuni greu de evaluat este că fotbalul românesc „a cucerit piaţa sud-americană" greu accesibilă, intrînd deschis în competiţie cu echipe de trainică reputaţie.*

Fotbalul nostru a căpătat o recunoaştere de care avea mare nevoie. Ea va însemni şi mai mult de acum înainte înmulţirea contactelor valoroase, devenind un nou ferment cu influenţe favorabile în dirijarea evoluţiei sale.

PAYSANDU, UN NUME DE REŢINUT

În acest oraş situat la 350 de km de Montevideo, olimpicii noştri au ieşit victorioşi în faţa Penarolului, încoronat astă toamnă la Madrid cu trofeul Cupei Intercontinentale. Surprindere şi ample comentarii.

Deşi lipsită de ciţiva titulari (Caetano, Rocha, Hoja), echipa uruguayană are un lot de jucători profesionişti cu înaltă valoare, şi e capabilă să se dovedească redutabilă în orice alcătuire. Este remarcabil din toate punctele de vedere că nici presa, nici antrenorul Maspoli sau profesorul Anglade n-au raportat infringerea la chestiuni de formaţie, comentariile limitîndu-se strict la aspectele efective ale disputei. Eliminarea lui Cincalvez pentru lovirea lui Năstureşu şi ratarea unei lovituri de la 11 m de către Cabrera atestă iritarea excesivă a jucătorilor uruguayeni.

Despre jocul de la Paysandu, **El Diario din 15 ianuarie scria : „România a fost mult superioară unui Penarol care ieri s-a capotat. ...Un triumf indiscutabil al europenilor. Din punct de vedere tactic, fizic, al gîndirii, al jocului colectiv şi chiar al sportivităţii, unsprezecele străin a fost superior".**

S-a jucat foarte tare şi de o parte şi de alta, s-au închegat acţiuni greu de contracarat, coeficientul de spectaculozitate a fost îndeplinit mai ales de români, ambii protagonişti au căutat rezultatul „cu luminare".

Cînd au fost în apărare, tricolorii noştri „l-au desfiinţat" printr-un marcaj sever pe Abaddie, anulîndu-i funcţia de principal strateg al echipei. Cei 4 fundaşi au solu ionat excelent în seara aceea dilema din totdeauna a jucătorilor din apărare : cum să-ţi marchezi strict adversarul, şi în acelaşi timp să fii mereu plasat în apropierea coechipierilor pentru susţinerea şi ajutorul reciproc. Asa au fost zădărnicite tentativele de infiltraţie în viteză, sau prin fente ale lui Spencer (denumindu-l „Perla din Ecuador" îl aşezăm alături ca valoare de Perla Neagră şi de Perla din Mozambic) ale lui Cortez, Silva sau Cabrera. Portarul Constantinescu a dominat cu autoritatea unui „pater familias" careul de 16 metri. Năstăsilă, Libardi şi Frăţilă, aflaţi într-un ceas „de grafie" au tamponat toate iniţiativele adverse, devenind apoi spatele frontului de atac pentru aprovizionarea şi susţinerea lui Ionescu, Moldoveanu şi Năsturescu. Toţi şase au hărţuit în fel şi chip apărarea cu paraguayanul Lezcano, distribuit în rolul de „libero". Iată şi povestea celor două goluri relatată de autorul lor Moldoveanu (cel mai eficace om al selecţionatei), socotit de conducerea Penarolului drept o vedetă demnă să joace alături de Rocha şi Spencer. „În min. 43, Frăţilă a executat o lovitură liberă de pe dreapta din apropierea punctului de corner. Portarul Taibo şi cellalţi apărători s-au grupat spre colţul lung al porţii. Dar au greşit rămînînd pe loc în momentul executiei. Am tîşnit din mijlocul lor cînd Frăţilă se îndrepta spre minge, „le-am luat faţa" cum se spune, şi am tras din voleu în semi-înălţime în colţul sting unde nu era nimeni. Al doilea gol a avut o istorie deosebită. Adversarul meu Diaz a vrut să mă dribleze. Am reuşit să-l depozedez şi să ajung la 7—8 m de linia tuşei. Frăţilă a strigat să-l centrez. Taibo a anunţat că voi arunca balonul lui Titi şi a ieşit din poartă, apropiindu-se de acesta. Am zărit deplasarea lui pripită şi am sutat spre colţul lung al porţii (deşi mă aflam într-un unghi puţin favorabil). Mingea a lovit bara porţii, ricoşind apoi în plasă".

N-am învins un Penarol în cea mai bună formă, **dar am depăşit echipa cea mai „en vogue" din anul 1966. Echipa olimpică a României a jucat foarte bine, iar** execuţia de către Frăţilă, şi prin Năsturescu în minutul 47, dintr-o pasă impecabilă dată tot de acelaşi jucător dinamovist).

Un public încîntat de reuşitele celor două echipe a înţeles cum şi de ce a fost învins Penarolul, iar presa a omologat şi ca invincibilitatea noastră în Uruguay.

UN FINAL MEZO-FORTE (0-0) CU BARCELONA

Tot la Guayaquil s-a disputat şi ultimul joc al turneului. Adversara, Barcelona, campioana Ecuadorului. În realitate o combinată, fiind utilizaţi şi patru jucători de la Universitario Quito şi alţi doi de la Emelec.

Din presă se degajă un aer fierbinte de revanşă. Ne aşteptam ca prima jumătate de oră poarta noastră să fie asaltată după tipicul urmat de toate echipele ambiţioase care vor să-şi şocheze adversari. Dar altfel au evoluat lucrurile. Puternicii noştri adversari au început tare prudent. Moderaţia lor exprima de fapt efectul psihologic al rezultatelor şi jocurilor noastre dinainte. N-au riscat nimic. N-au trimis forte mai numeroase în atac. S-au apărat în schimb cu un exces de zel (organizau aglomerări de 8—9 jucători, şi adjectivul „hărbătese" părea un biet eufemism pentru calificarea ataculului lor de deposedare). De astă dată, un arbitru cinstit şi competent. Într-o atmosferă foarte încărcată, a avut tăria să decidă eliminarea fundaşului Quijano pentru repetate faulturi asupra lui Moldoveanu.

VICTORIE CU EMLEC

În suita turneului, meciul cu Emelec (Guayaquil), a doua clasată în campionatul Ecuadorului, a avut într-un el cel mai mare grad de dificultate, dar a fost trecut cu bine.

După mezi ziarul „El Universo" dădea acest titl unei pagini întregi. „Strălucit exhibiţie de fotbal a selecţionatei României", iar „La Raze" întindea această manşetă pe mijlocul ziarului „România a demonstrat un fotbal de înaltă şcoală".

Cum au smuls fotbaliştii noştri aceste superlative ? Demonstrînd că ştiu să atace şi să se apere. Practicînd într-o formulă sintetică un fotbal e rafinament tehnic şi atletism. Jucînd pentru rezultat cu mijloace spectaculoase. Comandînd dirzenia cu fair-play-ul.

Acţiunile (de apărare şi de atac), au avut mereu un tonevident, cursivitate şi calitate. Românii au intuit cînd să mizeze pe atac, nu şi-au pierdut capul pe timpul furtunii dezlănţuite de Emelec în ultimul sfert de oră. Exceme dispuse să munceacă, să se retragă în apărare pe linia mijlocaşilor sau fundaşilor. Apărători funcţionînd în concordanţă ca nişte admirabile melce (în relief, **Boc şi Dumitru Nicolae**, cuplu de indiscutabil nivel internaţional la ora actuală). Nimic de reproşat nici

Echipa olimpică şi antrenorii B. Marian şi V. Stănescu, pe stadionul Quito, Ecuador

mediane **Năftănăilă — Libardi**. În apărare, au venit amîndoi în focarul primejdiei. Din nou bardi a interceptat balonul vreo 15 ori în această parţie. Cîncisprezece atacuri adverse mai puţin şi tot atîtea acţiuni ofensive iniţiate de ai noştri. Iată cît valorează capacitatea de intercepţie a lui Libardi. Calmul lor şi precizia pase au consolidat permanent iniţiativele noastre ofensive. Dumitriu, Frăţilă şi Ionescu (înaintaşii centrali zulaţi în această partidă n-au dat randament maxim, dar au avut momente de vervă cînd poarta Emelec-ului n-a mai rămas decît în pa. ŞANSEI.

Tricolorii au reuşit să se apere exact şi să atace cu vehemenţă un adversar de foarte bună calitate. Jucătorii de la Emelec sînt abili, rezistenţi, capabili să lupte corp la corp, să te dezechilibreze evitînd contactele directe, inventivi pe frontul de atac. Tenacitatea lor a fost atît de mare încît ea de fapt o brutalitate deghizată. Golul înscris de Bolanos în min. 57 a fost urmarea unei evidente poziţii de ofsaid. Rar ne a fost dat să vedem un arbitru mai părtinitor decît Enrique Suarez (Ecuador) criticat a doua zi cu multă probitate de cătăziarişti, pe motiv că aduce nemai prejudicii fotbalului ţării sale. Am înscris cîte un gol la începutul fiecărei reprize (dnou prin Moldoveanu în minutul 5, dintr-o lovitură liber

Nivelul partidei a fost onorabil fără ca cineva sau ceva să şolipească. Ca să fim sinceri, ci şi-au dat după primul sfert de oră seama că şi un rezultat de egalitate le-ar împodobi palmaresul, iar băieţii noştri, au răspuns numai atît cît au fost solicitaţi. Dorul de casă începuse să facă victime şi singura alternativă care i-ar fi deranjat ar fi fost perspectiva unei înfrîngeri. Or, de aşa ceva n-a fost vorba, şi de aceea au jucat numai atît cît să-şi apere prestigiul anterior.

Totuşi şi Ionescu şi Dumitriu au avut în repriza secundă cîteva ocazii, din care greu se poate rata. Şi cu toate acestea ba lipsa de inspiraţie şi de viteză în execuţie, ba nesansa au lăsat fără de lucru pe băiatul de la tabla de marcaj.

Rezultele obţinute în acest turneu, valoarea individuală a jucătorilor şi a echipei, recunoaşterea şi observaţiile specialiştilor străini, precum şi punctele noastre de vedere, aderă convergent la ideea că s-a impus definitiv în fotbalul românesc o generaţie de jucători încă tineri cu trei calităţi indispensabile : o valoare globală propriu-zisă indiscutabilă, o amplă şi fertilă experienţă internaţională pentru vîrsta lor, o sobrietate de adevărati fotbalişti.

Romulus BALABAN

TINERETUL

Timp de aproape 40 de zile un lot de tineret al ţării noastre, incluzînd elemente între 18 şi 22 de ani, a întreprins un foarte util turneu în cinci ţări din continentul african. Turneul a constituit unul din mijloacele alese de federaţie în scopul de a pune pe picioare o selecţionată de tineret corespunzătoare profilului şi obiectivelor specifice unui asemenea lot. Faptul că vechea echipă de tineret s-a transformat în selecţionată olimpică a creat necesitatea înlocuirii ei, pentru nevoile fotbalului pe plan internaţional, printr-un alt lot. Munca de selecţionare a fost mult uşurată de faptul că în această direcţie au existat acţiuni preliminarii, care au permis depistarea şi pregătirea unei serii de tineri fotbalişti de diferite categorii, evidenţiaţi în primul rînd în competiţiile oficiale. Întîlnirile internaţionale care au urmat (cu Polonia şi lotul olimpic bulgar) au conturat lotul lărgit cu care trebuia să pornim la drum pentru ca această echipă de tineret să-şi atingă scopul final : **FORMARE DE JUCĂTORI PENTRU LOTURILE A ŞI OLIMPIC ŞI ÎN PRIMUL RÎND PENTRU POSTURILE DEFICITARE ALE ACESTOR DOUA LOTURI.**

Desigur că fiind vorba de tineri care să devină titulari ai naţionalei noastre, a fost nevoie de o serie de măsuri şi, mai ales, mijloace care să asigure cele mai multe şanse de reuşită. Măsurile au tinut în principal instruirea lor, atît la cluburile sau asociaţiile lor sportive (şi în special la acestea), cît şi la lot. Iar printre mijloacele alese au figurat, pe primul plan, jocurile şi turneele, ca fiind în măsură — prin condiţiile diferite de desfăşurare — să realizeze o adaptare a jucătorilor la eforturi mari, repetate, un joc modern şi eficace, în spirit ofensiv, şi o experienţă de joc mai mare.

Acestea au fost motivele pentru care am acceptat turneul oferit în Africa

IN FOND, CE REPREZINTA FOTBALUL AFRICAN ?

Înainte însă de a trece la consideraţii pe marginea acestui turneu în lumina scopului propus, pentru că am impresia că foarte mulţi au rămas oarecum nedumeriţi de unele rezultate nefavorabile obţinute de tînăra noastră echipă — şi subliniez acest lucru, pentru a nu o confunda cu reprezentativa A, B sau olimpică — socotesc că, mai întîi, este bine să arăt, pe scurt, ce reprezintă la ora actuală fotbalul african şi ce perspective are.

Cunoşteam în parte fotbalul din Africa de anul trecut cînd, ca antrenor al echipei Siriei, am fost prezent la campionatul ţărilor de origine arabă (Sudan, Algeria, R.A.U. etc.). Cu acest prilej mi-am dat seama că, datorită unor calităţi native propice fotbalului şi a măsurilor luate de federaţiile respective, valoarea va creşte rapid. Despre fotbalul din celelalte ţări (Congo, Camerun, Senegal, Gabon etc.) m-am documentat urmărind desfăşurarea competiţiilor la care participau (Cupa campionilor, campionatul interţări), ajungînd la concluzia că este vorba de o ofensivă generală a fotbalului în ţările enumerate. Şi de acest lucru m-am convins din plin în recentul nostru turneu.

În asemenea condiţiuni, cu o bună bază materială (numeroase stadioane moderne), nu-i de mirare că fotbalul african a şi început să vizeze un loc la viitorul turneu final al C.M. Este de altfel un obiectiv principal al confederaţiei de fotbal africane.

Aşadar, echipa noastră a avut de întîmpinat, pe lîngă celelalte dificultăţi, inerente unui asemenea turneu, şi adversari care au solicitat echipa (şi uneori chiar foarte mult), ajutîndu-ne să putem trage concluzii valabile asupra jucătorilor noştri.

UN PRIM CIŞTIG

Prin varietatea dificultăţilor prezentate (deplasări la distanţe mari, programarea jocurilor în mod consecutiv, diferenţa de altitudine — pînă la 2500 m în Etiopia, umiditatea diferită, căldura între 20 şi 40°, alimentaţia) el a supus jucătorii la examene dificile de fiecare dată, pe care însă datorită tinereţii, unei bune sănătăţi şi a măsurilor preventive (vitaminizare, oxigenare, regim alimentar, tratamente etc.) — multumită asistenţei eficiente a medicului lotului, dr. **Stelian Cherciu** — echipa le-a absolvit cu destul succes.

Important este de reţinut că, **treptat, echipa şi-a cristalizat jocul ca organizare şi idee tactică, a început să acţioneze cu mai multă maturitate, să-şi gradeze mai bine efortul,** ceea ce pentru o echipă tînără, abia în formare, înseamnă foarte mult. Aşa a fost posibil ca selecţionata noastră să realizeze nu numai un rezultat de egalitate ci şi un joc de bună factură tehnică, în primul meci la Addis Abeba, disputat după o noapte petrecută pe aeroportul din Nairobi (Kenia), la cea mai mare altitudine de pînă atunci (2500 m) şi în compania unui adversar a cărui valoare este cunoscută la noi (4—5 cu echipa de tineret a României, la Bucureşti) care nu prea obişnuieşte să piardă acasă cu formaţii străine de prima mărime.

Avînd în vedere aceste dificultăţi, majoritatea învinse, putem afirma că turneul şi-a atins în mare măsură scopul propus.

TROFEUL „LA DÉPÊCHE" LUI DUMITRIU III

Acesta a fost un prim cîştig din turneu, care a atras şi un al doi-

ÎN AFRICA

lea, la fel de important deşi de natură diferită : **jocul echipei a atras aprecieri din cele mai bune din partea presei de specialitate, radio-ului şi televiziunii.** „Leoparzii" **(n.n. titulatura echipei Congo-ului-Kinshasa)** au tinut piept redutabililor români" **(ziarul „Le Progres"),** „O veritabilă lecţie de fotbal" **(ziarul „Le Voix du Katanga"),** „Selecţionata română o echipă mare" **(„Le Progres")** sînt cîteva din titlurile apărute în presa locală, la cronicile care conţin şi alte aprecieri măgulitoare la adresa formaţiei noastre. Iar dintre jucători merită să amintesc că **Dumitriu III** a primit trofeul decernat de ziarul **„La Dépêche"** din Congo-Kinshasa celui mai bun jucător al săptămînii (după meciul cu selecţionata Katanga, terminat cu scorul de 6—1 în favoarea noastră). Şi nu numai Dumitriu a fost remarcat. **Răducanu, Anca, Velea, Panici** şi ceilalţi s-au bucurat pe rînd de evidenţieri asemănătoare

La Kinshasa, înainte de meci, echipa noastră de tineret este salutată de conducători sportivi locali

BILANŢUL CARE NE INTERESEAZA

Aş putea afirma însă, că în acest turneu am realizat chiar mai mult decît am urmărit : **am cîştigat o echipă.** Pentru că aşa cum a evoluat, indiferent de rezultatele meciurilor, s-a dovedit prin joc, prin alură şi coeziune sufletească **un tot bine închegat, capabil să-şi continue activitatea ca ECHIPĂ sau să furnizeze celorlalte două loturi elemente de care au nevoie.** Lucrul acesta l-am întrezărit şi în meciurile cu Congo-Kinshasa şi în cele cu Camerun, Gabon şi Etiopia, în care randamentul general poate fi notat cu calificativul „bine".

În cele 11 jocuri disputate (4 victorii, 3 meciuri nule, 4 înfrîngeri, 20 goluri marcate şi 13 primite, dintre care 5 din 11 m, cu... bunăvoinţa arbitrilor...) au rulat 18 jucători. 14 dintre ei au participat la 9—11 meciuri, iar restul între 4 şi 6. Faptul că unii au jucat mai multe partide, iar alţii mai puţine îşi găseşte explicaţia nu într-un randament mai scăzut, ci în acela că am urmărit sudarea unei formaţii de bază.

În decursul întregului turneu am avut posibilitatea să apreciez just valoarea actuală şi perspectivele fiecăruia, în confruntări cu adversari — repet — dificili, şi acum, ca un bilanţ parţial, pot să afirm că fundaşii **Velea** şi **Anca,** portarul **Răducanu,** extrema stîngă **Panici** şi fundaşul central **Mândoiu** au fost cei mai buni oameni, remarcîndu-se de la meci la meci prin formă şi randament constant, prin calităţi care le deschid perspective. Cred că într-un-an-doi, printr-o instruire atentă, ei pot deveni apţi să fie selecţionaţi în lotul olimpic, fie în lotul A, în posturi în care se resimte lipsa unor rezerve formate.

Şi ceilalţi au dovedit valoare, contribuţia lor la jocul de ansamblu şi la eficienţa lui nefiind mai mică. Fundaşul **Alecu,** mijlocaşul **Dincuţă,** înaintaşii **Dumitriu III, Ene Daniel, Oblemenco** şi **Pantea,** portarul **Pîlca** fac parte dintr-o a doua grupă cu menţiunea că în pregătirea lor sînt însă necesare retuşuri, în mai mare măsură ca la cei de mai sus.

În fine, mijlocaşii **Mustaţea** şi **Vigu,** fundaşii **Petrovici** şi **Pîrvu,** înaintaşii **Circiumărescu** şi **Popanica** nu s-au ridicat la nivelul aşteptărilor pe care le îndreptăteau calităţile dovedite în campionat.

LIPSURI EXPLICABILE

Desigur că n-am fost scutiţi şi de prezenţa unor lipsuri în jocul echipei. Nici nu se putea pretinde, de altfel, unor jucători tineri să aibă comportări fără cusur. Ţinînd seamă de gradul lor de pregătire ca şi de lipsa de experienţă, am reţinut totuşi **unele „bîlbîieli" în fazele mai critice ale meciurilor, care ţin de o personalitate insuficient formată.** Aşa s-a întîmplat în partidele cu Congo-Kinshasa, Gabon, Camerun, Etiopia şi aşa se explică şi o parte din eşecurile suferite. Cauza, dacă poate fi apreciată ca atare, este... tinereţea jucătorilor, lipsa de stăpînire de sine, de calm şi gîndire rapidă, pe care unii dintre ei nici nu le puteau avea, fie pentru că au fost promovaţi de puţină vreme în prima categorie direct de la juniori (cum e cazul lui **Mustaţea**), sau de la „B" (Vigu), fie pentru că au un insuficient stagiu la „A" **(Dincuţă, Ene Daniel, Pîrvu).** Neştiind să treacă peste momentele dificile, jucătorii au pierdut din organizarea jocului, din disciplina tactică. De acest lucru au ştiut să profite adversarii, care din acest punct de vedere, erau avantajaţi de experienţa şi vîrsta de seniori ale unor jucători maturi, în mod obişnuit porecliţi „vulpoi". Şi cum majoritatea meciurilor le-am disputat cu formaţii de seniori, diferenţa de vîrstă şi experienţă a fost decisivă.

În concluzie, un turneu cu învăţăminte foarte preţioase pentru noi, care vor sta la baza viitoarei munci de pregătire a actualului lot de tineret şi de selecţie în vederea depistării şi recrutării elementelor necesare reîmprospătării în timp a acestui lot.

CORNEL DRAGUŞIN
antrenorul lotului de tineret

Jucătorii români şi antrenorul C. Drăguşin înaintea unuia din jocurile turneului în Africa